TO BYLO ALE PŘEKVAPENÍ!

Texty v této e-knize napsali
žáci 3.-5. ročníku FZŠ Hálkova
v rámci akce Probuď v sobě spisovatele.

Všem spisovatelům a spisovatelkám mnohokrát
děkujeme a přejeme, ať jednou jejich texty vyjdou jako
opravdová kniha.

„Chcete-li být spisovatelem, pište.“

Epiktétos

OBSAH

Tajemný dopis
Nečekaná cesta do vesmíru
847 193
Dita
Sen o vlasech
Překvapení v Paříži
Neočekávaný třídní výlet
Říše snů a nočních můr
Hodně zvláštní stěhování

Tereza Dohnalová (4. ročník)

Tajemný dopis

Petr měl normální den byl ve své knihovně a opět přemýšlel nad tím, že ji zavře, protože lidi si necení romantiky a kouzla starých knih. Uvařil jsem si kávu a sedl si na své oblíbené křeslo. „Ách jo.“ Kávovar se rozhodl, že dnes nebude lít kávu do hrnku, ale na strop. Po chvíli jsem si všiml pohybu někde za ním. Znělo to jako šustění papíru. Otočil jsem se a uviděl, že někdo rychle strčil pod dveře dopis, krásně bílý a napsaný úhledný písmem. Vypadal jako ty dopisy, co dělala jeho matka. Ale ta před pár lety zemřela. Při každé vzpomínce na ni se mu vykouzlil na tváři úsměv. V dopisu stálo: Přijď v 10:00 do ulice Nerudova 19 do starého antikvariátů, bude tě tam čekat překvapení a nezapomeň si vzít odvahu.

Nevěděl, jestli tam má jít, ale zvědavost vyhrála (stejně jako u většiny jeho životních rozhodnutí). Podíval se na hodinky, je za 5 min deset. Vzal kabát a rychle vyrazil. Ale až na cestě si uvědomil, že antikvariát, do kterého jde, je již roky opuštěný. Naposledy ho vlastnil pan Hrášek, ale ten zemřel a od té doby je antikvariát opuštěný. ‚Kdo by někoho zval do starého obchůdku, kde je spousta rozpadlých regálu, knih, prachu a ty dveře… ty dveře!‘ Byly otevřené dveře do antikvariátů! Někdo si ten obchůdek pronajmul.

Bez váhání vstoupil. Na pultu uviděl konvičku a dva šálky na čaj, za pultem seděla Klára. Ano, jeho bývalá láska. „Ahoj myslel jsem, že jsi odjela do Francie. Odjela, ale pořád jsem na tebe myslela, a když jsem se dozvěděla, že máš knihovnu, tak jsem se rozhodla, že se vrátím.“ „A proč jsi mě pozvala zrovna sem?“ „No, víš, teď jsem vývojářka hern a ty jsi teď můj testovací králík.“ „Aha… Cože?“ Klárka luskla. Zhasla se všechna světla a najednou odněkud vyjela cedule s nápisem „Najdi klíč!“ Po asi 3 hod. strastiplných hádanek, rébusu, překážek, laseru a jedné robotické kočce, která mi kradla indicie, jsem našel klíč a otevřel skříň s pokladem…

Ale nebyl tam poklad, byla tam Klára a měla v ruce talíř čerstvě pečených máslových sušenek. Na sobě měla oranžovo-červené šaty s růžovými květy, které se jí hodily k jejím rezavým vlasům. „Tak co, jdeš do toho se mnou?“ „Do čeho?“ „Do dělání takovýchto únikovek.“ „Vůbec nevím, co na to mám říct, je to strašně narychlo. Asi jo, líbilo by se mi to, ale mám knihovnu.“ „Tak ji zavřeš! A neboj, vsadím se, že tohle ti bude vydělávat víc než ta tvoje knihovna.“ „No, já si nejsem jistý.“ Ale jednou věcí si jistý byl: A to že má Klára pořád stejně bláznivé nápady, že jí to pořád sluší a hlavně, že ji pořád stejně miluje.

David Petrželka (3. ročník)

Nečekaná cesta do vesmíru

Kdysi jsem byl žebrákem. Ale teď si žiju královsky. Povím vám, jak to tehdy bylo. Byli jsme chudá rodina. Žebrali jsme, jedli řídkou zelňačku, ale nic nepomohlo. Jednou nám na dveře zazvonil pošťák. „Ale vždyť nám žádná pošta nechodí?!“ řekl jsem, ale pošťák byl fuč. A v tu chvíli to přišlo.

Z obálky, která byla ve schránce, vyletěla raketa. Přistávala s padáčkem. A ten padáček, to bylo to důležité. Byl to vzkaz. Pro nás. A v něm stálo: „Byli jste vybráni jako pokusní králíci pro let na Mars. Poletíte v nové Starship 10! Doufáme, že jste si tento vzkaz přečetli včas, abyste se dostali do města Starbase do 17. 6. 2025. Tento den bude Starship vzlétat. Přesnější informace se dozvíte na místě. — Zakladatel města Starbase, Elon Musk.“

Přečetl jsem dopis od slavného byznysmena: „Jupí, jupí, jupí! Pojedeme na Mars a budeme bohatí!“ řekla… nebo bych měl říct, že vyjekla, nevím, každopádně to byla moje sestra. „Tak panstvo a ženstvo, balíme se!“ „Ne tak naspěch, ne tak naspěch,“ řekli pro změnu moji rodiče. „Vyrážíme!“ řekli jsme po několika hádkách, co si máme sbalit. A za pár hodin, nebo spíš dnů, jsme byli ve vesmíru. To bylo ale překvapení!

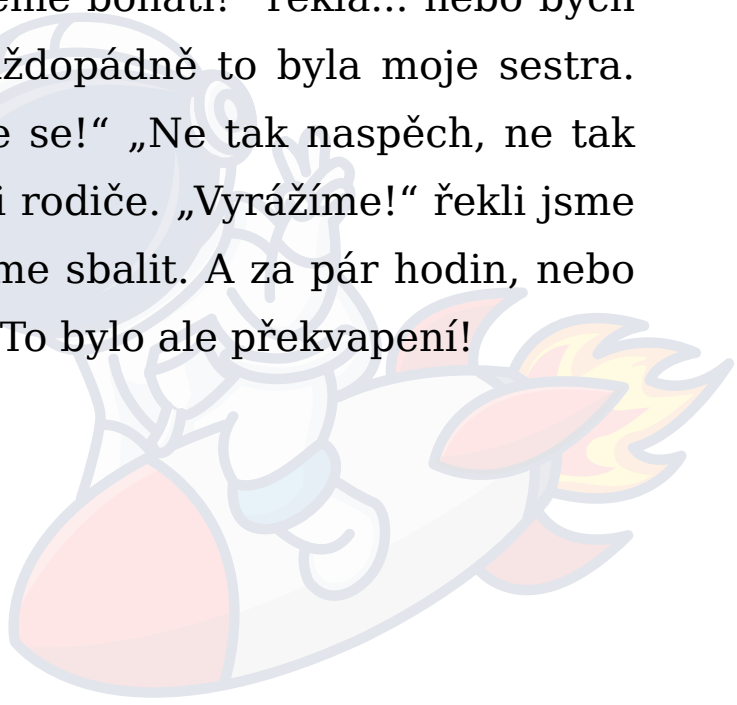

Oskar Kindl (4. ročník)

847 193

„Ach jo,“ řekla Celestýna, protože začaly prázdniny a ona měla celé dva měsíce zůstat doma! Všichni ze třídy někam jeli, Jirka dokonce do Kalifornie, jen ona prostě ne! Takže jde naštvaně do školy a vidí, že se v trafice U Nováka (nejlepší trafice na městě) prodávají losy. Ty Celestýna miluje, sice ani jednou nic nevyhrála, zato má vždycky to nejlepší číslo! Minule měla: 123 456, před rokem: 654 321, ve druhé třídě: 111 111, a teď je má vystavené v poličce a každému se s nimi chlubí. Celestýna tedy vstoupí před pult a řekne: „Jednou los číslo: 777 777, prosím.“ „Promiň holčičko, ale dneska losy na žádost nedáváme. Vyšlo ti číslo: 847 193,“ řekne pan Novák. „Co? Ale na co mi to bude?“ „No, já nevím, třeba budou výherní a popluješ na Maledivy,“ odpoví udiveně trafikant Novák. „Tak jo,“ odpoví Celestýna. „Kolik to stojí a kdy se dozvím jestli jsem vyhrála?“ „8.7. Ve 14: 00 na ČT 2 a stojí to 79 Kč.“ „Dobře, tak tedy tady máte stovku,“ řekne Celestýna a jde zmateně domů. ‚Jak to, že mi nemohl dát los, který jsem chtěla?!‘ říkám si pro sebe.

O TÝDEN POZDĚJI

„Kdy budou vyhlašovat ty výherce?“ zeptá se Celestýnin táta Michal. Je mu vlastně hrozně podobná, blond vlasy, vysoký, zelené oči a našli byste ještě spoustu takovýchto podobností, kdybyste se dívali pozorně. „Za 5 min!“ A už to přišlo: „Výhercem se stává majitel losu číslo: 847 193.“ „Mami, tati já to vyhrála!“ Přiběhla i Celestýnina máma

Kristýna, která vypadá úplně jinak než Celestýna a její táta. To vám ani nemusím popisovat, prostě úplný opak. A všichni se radovali! „Jo! Yes! Jupí!“

O DALŠÍ TÝDEN POZDĚJI

„Hele, racek!“ poukázala Celestýna na bílého ptáka, který sedí na přídi lodi. Odpověděl jí táta „Třeba s námi chce jet na Maledivy.“ „Made-Madelivy,“ zopakoval Celestýnin dvouletý malý bráška Rudolf. „Co kdybychom si zašli do lodního bufetu?“ navrhla maminka. „Jo,“ odsouhlasil Rudolf.

O TÝDEN POZDĚJI

„Pořád mě to tu nepřestává bavit, a to jsme tu už týden!“ sdílí své nadšení tatínek. „Mě už to moc nebaví“ odpověděla mrzutě Celestýna. Maminka mezitím s Rudolfem pozoruje moře a pije u toho horkou čokoládu. Z nějakého důvodu se totiž ochladilo. „Pozor, pozor. Naše loď se asi ztratila. Pořád však dbáme na vaši bezpečnost.“ „Vždyť to hlášení pouští co 15 min. Nemohli by toho nechat?“ řekl naštvaně táta. „Tati, tys to neslyšel? Jsme v nebezpečí!“ Mezitím přiběhla maminka s Rudolfem. „Musíme ke kapitánovi!“ „Katipnáovi!“ (Rudolf zase v akci) „Promiňte, my nevíme, co máme dělat! Jsme čerstvě vystudovaní kapitáni,“ odpověděl nízký blonďatý mladík. „Můžu se podívat do té příručky, co vám leží na stole?“ zeptala se Celestýna. „Jistě,“ zasmál se ten druhý mladík, „nic pádného z toho ale nevymyslíš.“ Na první straně stálo:

QPLVE KTJ AUSBDFOZ OFI MPE BU TJ QKVKF KBL IDF.

(Další stranu čti, až budeš mít vyluštěno!)

„Už jsem na to přišla! Pusťte se kormidla!“ přikázala Celestýna. Chvilku si tak pluli, až se dostali na velkou sněžnou pevninu. „Vždyť to je Antarktida.“ Všimla si Celestýna, protože viděla tučňáky. „Dobrý den nechcete se přes léto ubytovat na naší výzkumné stanici? Vždyť nemá smysl se vracet,“ řekl starý pán, nejspíš vědec. „Tak jo! Zde strávíme léto!“ řekla jsi celá rodina. To bylo ale překvapení!

Denisa Boudová (5. ročník)

Dita

Blížily se ke mně dvě osoby, viděla jsem jen obrysy, protože byla tma jako v pytli. Rázem se rozsvítilo a začali se představovat. „Já jsem Jim.“ „A já John,“ řekl druhý. Měli celkem příjemný hlas, tedy až do té doby, než jsem si vzpomněla, že jsem přivázaná k židli ve staré opuštěné garáži. „Jestli se nepletu, tak jsi Dita,“ řekl Jim sebevědomě. Nebyl čas na to říct, jak se opravdu jmenuji, tak jsem to nechala být. Jim pokračoval: „Nemá cenu nám lhát, prostě vyklop, co se stalo včera.“ Tak jsem začala mluvit…

„Na snídani jsem si dala housku s máslem a medem, učesala jsem si vlasy a oblékla se. Nastoupila jsem do auta mého táty a zeptala jsem se, kam jedeme. Jediné, co jsem se dozvěděla, bylo to, že se mám nechat překvapit.“ Jim a John jen pokyvovali hlavou, přišlo mi to docela strašidelné. I přesto jsem pokračovala.

„Po hodině a půl jsme dojeli na místo. Když jsem zahlédla nápis Matějská pouť, byla jsem jako v sedmém nebi. Vystoupili jsme z auta, bylo asi 12:30. Ochutnali jsme spoustu různých dobrot.“ John mi vstoupil do řeči: „Jaké například?“ Chvíli jsem přemýšlela a později odpověděla: „Bramboráky, palačinky, horkou čokoládu, Kofolu…“ Jimovi se začalo očividně navalovat, tak jsem radši nepokračovala v nekonečném seznamu jídel a dokončila jsem historku.

„Potom jsem se svezla na kolotoči, projela jsem se na horské dráze a nechala jsem si namalovat motýla na ruku. Další hodinu jsem byla na nafukovacím hradě. Chtěla jsem jít na záchod, ale…“ Jim s vědomým výrazem pokračoval: „Ale někdo velice zkušený tě tam praštil do hlavy tácem, že?“ Teď jsem hlavou pokyvovala já.

Chvíli bylo trapné ticho a pak Jim prohlásil: „Teď mi znovu řekni svoje jméno a rok narození.“

Ha, teď se dozví moje pravé jméno… „Jmenuje se Daniela,“ Oba muže to velice překvapilo. Odešli z místnosti a zhasli světlo. Bylo jen slyšet tlumené nadávání, a když se vrátili, byli rudí jako šťavnatá rajčátka. Jim mě rozvázal a řekl: „Už se nevracej.“

John mezitím rozsvítil a já vyšla z garáže. Zaslechla jsem hlasité: „To už nemůže bejt horší!“ Ha, ha! Věř mi, že může! Došla jsem na nejbližší policejní stanici a vše jsem vylíčila.

Nakonec všechno dobře dopadlo. Zavezli mě domů a Jim s Johnem dostali tři roky. Nezanechalo to na mně žádné následky, jen asi nebudu dost šikovná, abych na to zapomněla…

Daniela

Mariana Cápalová (3. ročník)

Sen o vlasech

„Dobré ráno, zlatíčko! Už jsi vzhůru?“ Tohle řekne mamka vždycky, když se chystám probudit a vylézt z postele. Počkat, já jsem se vám ještě nepředstavila, že? Tak já se jmenuju Anastázie, ale říkejte mi Stázka. Přiznám se vám, že se strašně bojím hřebenu. Nevím proč, prostě mi nahání strach! Ale zas tak rozcuchaná nejsem. Jdu se podívat do zrcadla. Ááá! To jsem se lekla.

Počkat – tak tohle jsou moje vlasy?! Takže jsem fakt rozcuchaná… Teď to vidím – jsem uvnitř svého účesu! Jé, to je ten vláček, se kterým jsem si hrála! Tak sem se ztratil! No, aspoň že se mám v čem se svézt. Tak já nasedám. „Úúíí.“ To je ale zábava! Ale ty zacuchané prameny vlasů, co jsou tu všude kolem, se mi nelíbí. Hele, jsou tu i jiné mé ztracené věci! Tady je má oblíbená tužka… a má plyšová beruška! Ne, to není plyšová – ale opravdová beruška! Pomoc! Rychle pryč! Zavřu oči… a padám a padám a padám.

Když je otevřu, objevím se zase doma v koupelně. No, teď už vím, že bych se měla učesat. Vezmu hřeben a začnu rozčesávat první pramen vlasů. Pak druhý… třetí… čtvrtý… A je to! Teď už si jen zapletu cop, zavážu mašli – a můžu se jít ukázat mamce! „Ty jo, to je ale překvapení, ty ses učesala!“ Ale co teprve moji spolužáci – ti se divili, jak mi to sluší!
Tak rychle, také se běžte učesat! Né, to né, nebojte se. Nebolí to! Uvidíte sami, jak jste pěkní. Už se těším!

Olivie Šturdíková (3. ročník)

Překvapení v Paříži

Jednoho dne já a Ema jsme vstaly a šly se nasnídat. Při snídani nám maminka řekla, že poletíme do Paříže. Byl to nádherný pocit – uvidět všechny krásy pařížského města. Za týden už jsme jely.

Jely jsme vlakem a tam jsem uviděla divnou paní, která držela zelený kufr. Ale zrovna v tu chvíli mě zavolala maminka, abych šla, protože už jsme byly v Paříži. Vystoupily jsme z vlaku a šly jsme do hotelu. V hotelu maminka se sestrou vyřizovaly klíče a já mezitím šla ven. Ale hned mě volaly zpět.

Až jsme se ubytovaly, šly jsme na náměstí. Na náměstí bylo plno lidí a velký rachot. Mezi nimi jsem si všimla té divné paní, která byla ve vlaku. Bohužel jsme museli zpět do hotelu. V hotelu se stalo něco divného – všechny dveře byly otevřené a někdo z každého pokoje ukradl věci!

Přijela tři policejní auta a auto detektiva, všude byl zmatek. Vyběhly jsme ven a divily se, co se stalo. Radši jsme šly zpátky na náměstí. Tam bylo klidněji. Ale já chtěla vyřešit tuhle záhadu, tak jsem šla zpátky. Měla jsem podezření na tu divnou paní, která čirou náhodou bydlí v tom hotelu.

Šla jsem pátrat, co se stalo, a omylem jsem zakopla o důkaz! Vše bylo jasné. Vysvětlovala jsem to detektivům a policistům. Nikdo mi nechtěl věřit. Ale já se nevzdala a za každou cenu jsem to chtěla vysvětlit. Určitě to byla slečna hotelová! Protože ten důkaz byl v našem pokoji – byla to jmenovka a kousek jejích šatů. Po asi třech hodinách mi konečně uvěřili. Super! Paní zavřeli do vězení a z tohohle příběhu si odneste, že i na dovolené se může stát pěkná záhada.

Tomáš Koubek (4. ročník)

Neočekávaný třídní výlet

Tento příběh se opravdu stal. Byl jsem tehdy ve 3. třídě. Jako obyčejný školní den jsem šel do naší školy, jenže před školou stála vesmírná raketa. Říkal jsem si: „Dobře, možná je to nějaký model.“ Avšak nebyl to sen. Byla to opravdová vesmírná raketa. A u ní stála celá moje třída. Zeptal jsem se paní učitelky, co to je, a ona mi obyčejně odpověděla: „Jedeme na školní výlet na Mars.“ Nemohl jsem tomu uvěřit, ale plný údivu jsem vstoupil do rakety. Paní učitelka nastartovala motor a vyletěli jsme. Martin se mě zeptal: „Jak dlouho si myslíš, že poletíme?“ Odpověděl jsem: „S takovým tempem bychom měli doletět za hodinu, max dvě.“ A hned co jsem to dopověděl, začal jsem se vznášet. Bylo to neuvěřitelné. Vylétli jsme z atmosféry a začal fungovat stav beztíže. Palubní deska ukazovala, že na Marsu budeme za 15 minut.

Všechno se zdálo být klidné, dokud se nerozezněl palubní alarm. „Hejno meteoritů před námi.“ S alarmem začal neklid na lodi. Holky začaly křičet. Paní učitelka řekla: „Není tu někdo, kdo umí manévrovat s lodí?“ Nikdo neodpovídal. Avšak já jsem si vzpomněl, že jsem byl na leteckém simulátoru v Brně. Tudíž jsem zasedl k desce právě včas.

První meteorit jsem podletěl a letěl jsem pryč od hejna. Po nebezpečné cestě jsme přistáli na Marsu. Martin se ke mně naklonil a řekl: „Je to… neuvěřitelné, že?“ „Ano, to je,“ odpověděla jsem. Paní učitelka řekla: „Tak budete tam čekat, nebo se půjdete projít?“ Ta otázka mi doslova vyrazila dech. „Jako… my se můžeme projít?“ zeptala se Sofi. „Ano, jistě,“

odpověděla paní učitelka a otevřela loď. „Jenom vás upozorňuji, na Marsu žijí mimozemšťani, kteří nejsou zvyklí na návštěvníky.“ „Jak to víte?“ zeptal jsem se. „Tahle loď může identifikovat živočichy na povrchu.“

Můj první krok na červenou půdu byl nezapomenutelný zážitek. Zahleděl jsem se a uviděl jsem tři zelené postavy. Byly kulaté a z těla jim trčely tři zelené ostny. Nevěděl jsem, co mám dělat, jestli utíkat, nebo zůstat. Ale než jsem si to promyslel, byli u mě. Jeden řekl: „Já Amilin jsem. Ty kdo jsi?“ „Já jsem Tomáš,“ odpověděl jsem. „Co vy děláte tady?“ „Máme školní výlet,“ odpověděl jsem. „My kamarádi budem?“ „Dobře, klidně.“ A jak jsem to řekl, chytil mě za ruku a začal se mnou utíkat někam do jejich města. Moje třída pochopitelně běžela za mnou, protože nechtěli přijít o spolužáka.

Doběhli jsme do jejich města, které vypadalo jako osada s dřevěnými chatami. „Prosim, mě nauč, co vy děláte.“ A tak jsme je naučili fotbal (oni kopali chapadlama) a porazili nás 3:1. Oni nás naučili *archynulác* – tradiční tanec. Avšak postupně se nám začalo stýskat.

Rozloučili jsme se s Amilinem a jeho kamarády a vylezli jsme na loď. Usadili jsme se a paní učitelka šla nastartovat motor. Avšak jakmile ho nastartovala, spustil se alarm – došlo palivo. „Ale jak to?“ zeptal jsem se paní učitelky. „Ta planeta je suchá a palivo se vypařilo.“ „Takže tu zůstaneme navždy!“ Crrr… to byl budík. To bylo ale překvapení, že jsem jenom spal, že? Byl to jenom sen. Konec.

Ivana Štěpánová (5. ročník)

Říše snů a nočních můr

Crrrrr! zazvonila jsem. Byl začátek léta, letní prázdniny – a my jsme se vydali k babičce. Nedočkavě jsem čekala, až se dveře otevřou. „Už jdu!“ uslyšela jsem babičku. Dveře se otevřely a my jsme vešli dovnitř. Rychle jsem si odložila batůžek, protože jsem už zdálky cítila vůni čerstvě upečeného borůvkového koláče. Táta mě pokáral: „Uklid‘ si ten batoh!“, ale to už jsem byla u stolu a nakládala si kus koláče. „Co to tak krásně voní?“ zavtipkoval táta. Pak se objevila mně moc známá tvář. „Dědečku!“ vykřikla jsem, když jsem viděla dědu, jak nese krásný, nazdobený dort. „Prosím tě, Markétko, donesla bys mi svíčky? Jsou nahoře na půdě,“ požádal mě děda. Já sice trochu otráveně, ale napjatě jsem rychle utíkala po schodech nahoru, zabočila jsem a stáhla dolů žebřík, pak jsem trošku neohrabaně vylezla nahoru.

„Tak… a teď, kam je děda jenom dal?“ zamumlala jsem, rozhlédla jsem se kolem sebe, a pak jsem uviděla krásně ozdobenou, ale zaprášenou bednu, na které leželo jedenáct svítivě růžových svíček. Chvíli jsem tu nádhernou bednu prohlížela, ale když jsem uslyšela dědečka, jak na mě volá, prudce jsem sebou škubla a slezla jsem dolů po žebříku. Když jsem ale uviděla, že ten koláč už snědli beze mě, zklamaně jsem dědečkovi podala svíčky. Dort mi ale zlepšil náladu, protože byl hrozně dobrý. „Dědečku, kam jsi dal ten dárek?“ zeptala se babička trochu nazlobeně a já jsem už v duchu přemýšlela, co to asi bude. Brzy se dědeček vrátil s velkou krabicí, na které byly malé dírky, a hned jsem pochopila, že to bude zvířátko. Tázavého pohledu rodičů jsem si ale nevšímala,

rychle jsem krabici otevřela – a v ní se schovávala malá chlupatá kulička. „To je koťátko!“ vykřikla jsem a radost z dárku nešla zakrýt. Bylo bílé a krásně chlupaté, a proto jsem se rozhodla, že se bude jmenovat Sněženka. Celý den jsem si s ní hrála, byla tak roztomilá.

V noci se mi ale zdál divný sen – Sněženka se někam vydala a já za ní šla. Šla na půdu a zamířila k té krásně zdobené bedně, vyskočila na ni a až tehdy jsem si všimla malého stříbrného klíčku, který Sněženka držela v puse. Probudila jsem se, ale Sněženka byla ve svém pelíšku. Rozhodla jsem se, že se půjdu na půdu podívat, jestli se tam opravdu nic nestalo. Pak jsem ale uslyšela kroky. Pomalu jsem otevřela dveře a uviděla dědečka, jak jde směrem k půdě. „Není zase náměsíčný?“ pomyslela jsem si a rozhodla se ho následovat. Opravdu vytáhl žebřík a vystoupal nahoru, já jsem pak pomalu vylezla za ním. Náhle ale zavrzalo prkno. Já jsem zatajila dech a snažila se ani nedýchat, ale dědeček si mě všiml. „Zase ty, Markétko? Co tady děláš?“ – „J-já ví-víš…“ zakoktala jsem. „Vlastně je dobře, že jsi tady. Musím ti něco ukázat.“ Trochu tázavě, ale napjatě jsem dědu následovala. Až teď jsem si všimla, že má děda v kapse ten stříbrný klíček, který jsem měla ve snu. S překvapením jsme došli k té ozdobené bedně, dědeček opatrně zastrčil klíč do zámku a bednu otevřel. Všimla jsem si, že v ní byly malinké jiskřičky – „Jak kouzelné…“ pomyslela jsem si. A pak děda skočil do bedny – a já ji následovala, aniž bych věděla, co mě tam čeká…

Náhle jsem se objevila v obřím světě. Nešlo úplně říct, co to bylo, ale určitě to nebylo nic, co jsem dosud viděla. „Vítej ve světě snů, má drahá,“ odpověděl dědeček na moji nevyřčenou otázku. Promnula jsem si oči a v duchu si říkala, že je to jen sen, ale dě-

deček mě asi slyšel, protože odvětil: „Ne, to není sen, jsme v říši snů.“ Přesto mě nepřesvědčil, pořád jsem nevěřila svým očím. Chvilku jsem se rozhlížela kolem dokola – bylo to krásné, všude květiny, svítilo sluníčko, poletovali tam motýli. Pak jsem ale uviděla velkou písemku – a dole byla obří červeně napsaná pětka! Zhrozila jsem se a děda si toho všiml. „To jsou tvoje noční můry, těch se neboj, nic ti neudělají. Každý to vidí jinak – já třeba tam vidím velkého červa.“ Podívala jsem se směrem, kam ukazoval, ale místo červa jsem uviděla velkého pavouka. Zadržela jsem dech a vykřikla. Měla jsem tolik otázek, ale na žádnou jsem nedokázala najít odpověď. „No… a co tu vlastně děláme?“ zeptala jsem se dědečka. „Potřebuji ti něco svěřit,“ začal. Napjatě jsem na něj hleděla. „Víš… už jsem starý a nohy mi neslouží tak dobře. Asi brzy odejdu. Potřebuju, abys převzala moji roli – stala se novým pošťákem snů.“ Překvapeně jsem na něj zírala. „Nezapomeň – zlobivým dětem noční můry, a těm hodným krásné sny. A vem si tohle,“ dědeček mi podal kožený pytlíček. „Teď už ale musím jít…“ Než jsem stačila něco říct, dědeček se vypařil.

„To znamená… že jsem teď nový pošťák snů?“ zašeptala jsem. Náhle jsem se probudila ve svém pokoji – vedle mě ležel stříbrný klíček a ten kožený pytlíček. „Takže to nebyl sen…?“ vyhrkla jsem. Ale až teď jsem si uvědomila, že někdo dole brečí. Seběhla jsem do přízemí a tam byli všichni. Stáli kolem postele a z očí jim tekly slzy. V posteli ležel dědeček. „Dědečku!“ vyhrkla jsem, když jsem ho uviděla. „N-nezapomeň…“ řekl slabě a já jsem věděla, o co jde… „Nez-zklam-mu tě, dědečku,“ řekla jsem třesoucím, ale odhodlaným hlasem. „Udělám to pro tebe,“ dodala jsem polohlasem. Dědeček se na mě usmál – a já jsem začala plakat… Naposledy jsem se na něj podívala. A tak začíná nové dobrodružství, na které nikdy nezapomenu.

Kristián Manek (3. ročník)

Hodně zvláštní stěhování

Ráno jsem se probudil a první věc, kterou jsem slyšel, byl táta. Řekl: „Mám pro vás novinku.“ „Jakou?“ zeptal jsem se. „Budeme se stěhovat. Zabalte si věci, jedeme do Kanady.“ Zabalili jsme se a nasedli do našeho světle modrého Fordu. Jeli jsme už asi 4 hodiny, když vtom nám došel benzín!!! Bohužel nebyl signál, tak jsme si nemohli zavolat odtahovku. Tátu napadlo, že tam můžeme jít pěšky. Popravdě nevím, co ho to napadlo, protože zbývalo ještě 7 kilometrů.

Šli jsme, když vtom se začalo stmívat. Máma řekla: „Musíme si postavit úkryt.“ Tak jsme nasbírali dřevo a postavili bunkr. Ale déšť a vítr zesílil a odfoukly náš příbytek. Hledali jsme další velké dřevo, ale našli jsme jen igelitové obaly, pneumatiku a nákupní vozík. Pak jsem si všiml jeskyně, tak jsme spali tam.

Moc dobře se mi spalo, protože jsem ležel na něčem měkkém. Podíval jsem se, na čem jsem to vlastně spal. Byl to medvěd!!! Strašně mě to vylekalo, ale nezbyl čas se bát – musel jsem dohnat ostatní. Oběhl jsem vozík, přeskočil gumu, proběhl slalom mezi obaly a vyšplhal na vysokou horu. Konečně jsem je dohnal.

Táta mezitím koupil benzín, takže zbytek cesty jsme jeli. Dorazili jsme do Kanady. Nevěřil jsem vlastním očím – náš dům je sídlo strýčka Billyho! Jupí! Nové pokoje, nový obývák. Ach, tady je to fakt super. Tohle bylo moje stěhování, které nebylo jen super – bylo skvělé.

FZŠ HÁLKOVA 2025